

Giới thiệu Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt

Truyện Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt của tác giả Phùng Hạ Thảo là một câu truyện teen tình cảm, câu truyện như một định mệnh được ông trời sắp đặt.

Từ lần đầu tiên gặp cô, anh đã xác định cô- là định mệnh của mình. Nhưng mà, "định mệnh" này của anh sao lại khó "xoi" như vậy?!.....Cô gái à, bao giờ em mới động tâm đây?

Mời các bạn cùng theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Dưới ánh nắng mặt trời âm áp, một cô gái xinh đẹp đứng tựa vào gốc cây, hồi hộp chờ đợi. Khuôn mặt khá ái bởi vì bị nắng rọi mà trở nên ửng đỏ, vài giọt mồ hôi lấm tấm lấm tẩm lên nước da trắng hồng mịn màng.

-”Vi Vi, sao lại đứng chỗ nắng như thế!?”- Bất chợt một giọng nói rét lạnh, lại mang theo vài phần lo lắng từ phía sau vang lên

Dương Tuệ Vi chậm rãi quay đầu lại, nhoen miệng cười vô cùng đáng yêu, nịnh nọt đáp:

-”Sur huynh, muội đang chờ huynh mà.”

Chàng trai cười khỏ chụp lên đầu cô một chiếc mũ lưỡi trai, mắt màu xám tro hơi nheo lại:

-”Anh không có đùa với em nha, nhờ đâu say nắng thì khổ.”

Tuệ Vi cười “hì hì” mấy cái, theo thói quen ôm lấy cánh tay Hàn Nhượng Hy, lời anh về phía khu vui chơi giải trí. Nhượng Hy ôn nhu cười, cũng không có phản kháng, rào bước đi theo cô.

-”Oa, kia có phải là Tổng giám đốc Hàn của công ty S không?”- Một nữ sinh mũm mĩm không biết từ đâu xuất hiện, la lớn

-”Đẹp trai quá!”- Cô gái đi cùng phụ họa

-”Người đi cùng anh ấy là ai vậy?”

Bị người khác nhìn chằm chằm, lại chỉ trò dò xét, Tuệ Vi có chút mất tự nhiên, nấp ra sau lưng Nhượng Hy. Nhận ra phản ứng này của cô, anh vốn muốn lờ bọn “ruồi muỗi” phiền phức kia đi lại phải ra tay một chút rồi. Đôi mắt cong dài hơi nhú lại, bắn về phía đám nữ sinh kia hàng loạt tia rét lạnh, khiến cho bọn họ không ngừng rung mình sợ hãi, rất biết điều mà tăn mác ra hết.

-”Vi Vi, bọn họ đi rồi, chúng ta vào chơi thôi.”-Nhượng Hy mang Tuệ Vi từ phía sau lôi lên, hào hứng nói.

-”Vâng, đợi em mua vé đã nhé!”-Cô nhanh chóng chạy về phía đám đông đang xếp hàng phía trước, nghiêm chỉnh đợi.

Anh nín cười nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, chậm rãi đi về phía người soát vé, rút từ trong túi áo ra một tấm bưu thiếp màu vàng. Người soát vé kinh hãi lắp bắp:

-”Giám đốc!!”

-”Suyt.”-Anh ra dấu im lặng, chỉ tay về phía cô-”Để cho cô gái kia vào trước.”

-”Vâng!”- Người soát vé vội chấp hành, trên người giám đốc tỏa ra hơi thở lạnh lẽo quá, anh ta sắp chịu hết nổi rồi.

Đang đứng nghiêm trang, đột nhiên hàng người phía trước giãn ra, lần lượt đi ra sau cô xếp hàng. Tuệ Vi có chút kinh ngạc, mắt đen lách hết mờ ra lại nhắm vào, không ngừng chớp chớp.

-”Còn đứng ngăn ra đấy làm gì, mau đi thôi!”-Anh hai tay đút túi quần, cười cười nhìn cô

Tuệ Vi lập tức hiểu ra vấn đề, bĩu môi giận dỗi:

-”Anh thật là...”

-”Sao vậy?Em không muốn vào trước à?”-Nhược Hy cũng chiều vẹo má cô, hỏi

Tuệ Vi quay mặt sang chỗ khác, khe khẽ chu môi lên:

-”Nhưng mà em không muốn lúc nào cũng dựa dẫm vào anh.”

-”Rồi, rồi. Đi vào thôi!”- Anh bật cười, đem cô ôm vào người, rảo bước về phía trước.

Hàn gia là gia tộc giàu mạnh cỡ nào, không ai biết rõ, có điều, tất cả mọi lĩnh vực kinh doanh đều có mặt Hàn gia, mà đứng đầu là Hàn Nhược Hy. Cho nên lần này, khu vui chơi giải trí cũng là do công ty S quản lí.

-”Em muốn chơi tàu lượn!”- Cô hào hứng nhìn anh

-”Được, vậy thì đi.”-Nhược Hy cười nhẹ, cầm tay cô trèo lên ghế đầu của tàu.

Sau khi thắt dây an toàn, tàu bắt đầu chuyển bánh, Tuệ Vi sợ đến nhắm tịt hai mắt lại, mái tóc đen nhánh tung bay trong gió. Trong tiếng gió rít gào, cô loáng thoáng nghe thấy thanh âm tràn ngập ý cười của Nhược Hy:

-”Này, em phải mở mắt ra thì mới nhìn được chứ.Phong cảnh phía dưới đẹp lắm đó.”

Cô nửa tin nửa ngờ hé mắt nhìn ra, ở bên dưới quả thật rất đẹp. Hơi”oa”một tiếng, quên khuấy đi tình cảnh của mình, vui vẻ cười lớn, trông thế nào cũng giống đứa trẻ đơn thuần đáng yêu.

Đội sau khi tàu lượn dừng lại, cô vươn vai một cái, sáng khoái đứng dậy. Quay qua anh cười nói:

-”Chúng ta đi dạo một lát nhé?”

-”Ừ.”- Anh vui vẻ chấp thuận, dù sao cũng trễ rồi, chẳng còn thời gian chơi thêm trò nào nữa.

Khu vui chơi rộng lớn, không khí rất trong lành, Tuệ Vi cước bộ có chút chậm chạp, làm cho Nhược Hy đội không nổi, trực tiếp đem cô bế xốc lên. Đối với hành động này của anh, cô không hề cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại đã thành thói quen luôn rồi. Nhưng mà, anh lại cảm thấy vô cùng thất bại, nhàn nhạt hỏi cô:

-”Anh không đẹp sao?”

-”Hả?...Đẹp, Hy là đẹp nhất...Nhưng mà có chuyện gì ạ?”- Cô ngây ngốc hỏi, vẫn là không hiểu anh đang nói cái gì.

Tán cây dao động, không gian yên tĩnh dị thường, bốn mắt giao nhau trên không, cô tựa hồ nghe thấy nhịp tim của anh, có chút lúng túng muốn nhảy xuống liền bị anh ghì chặt vào lồng ngực. Âm thanh ấm áp của anh chậm rãi vang lên, như muốn khắc sâu vào lòng cô vậy:

-”Vi Vi, anh yêu em...”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nữ Sinh Đặc Biệt

Một học kì mới lại đến, đối với những học sinh chuẩn bị lên Đại học như Dương Tuệ Vi, đây là thời điểm quan trọng nhất. Trong năm nay, cô vừa phải gấp rút ôn tập, vừa phải chuẩn bị cho lễ hội thể thao ở trường, có thể nói là một năm không có thời gian thảnh thơi.

-”Tuệ Vi, cậu cũng thật chăm chỉ đi. Sáng thì rúc trong lò luyện thi, chiều lại tham gia câu lạc bộ Taekwondo. Rốt cuộc cậu là rô-bốt hay là người?”

Di Ân ôm một chồng sách cao ngất ngưỡng, không ngừng lải nhải bên tai Tuệ Vi. Mà cô, mồ hôi nhễ nhại, bước đi vội vàng, hoàn toàn không có thời gian để ý đến cô bạn phiền phức.

-”Di Ân, hình như 4h30' thư viện đóng cửa đấy.”- Tuệ Vi nhìn đồng hồ đeo tay, tốt bụng nhắc nhở

Di Ân tái mặt, cuống quýt chạy đi, chỉ kịp ném lại một câu:

-”Mai gặp lại!”

-”Ừ, mai gặp lại.”- Tuệ Vi vén lọn tóc đen nhánh ra sau tai, đưa tay vẫy tạm biệt Di Ân

Câu lạc bộ Taekwondo...

Tuệ Vi thay đồng phục trường bằng bộ đồng phục CLB, mái tóc đen cột đuôi ngựa gọn gàng, chậm rãi rảo bước tới phòng tập. Sắp tới, trong hội thể thao sẽ có mục thi đấu Taekwondo, trường CLB đã đề nghị cô tham gia, cho nên tuyệt đối không thể sơ xuất được.

- "Woa!!!!"

Sân trường đột nhiên chấn động như muốn nổ tung, các thành viên trong CLB cũng hốt hoảng chạy ra ngoài. Tuệ Vi tò mò đi theo một nữ sinh cao hứng nhất, khẽ hỏi:

- "Có chuyện gì vậy?"

- "Suyt, khẽ thôi. Là thiếu gia Hàn Nhượng Hy, cựu học sinh trường mình đây." - Nữ sinh nọ nghiêm trang giải thích

Tuệ Vi nhú mày, Hàn Nhượng Hy, có phải cô đã nghe qua ở đâu không nhỉ? Sau một vài giây suy nghĩ, cô la lên:

- "Tổng giám đốc công ty S!!!"

Nữ sinh bên cạnh cô bực mình gắt:

- "Có gì ngạc nhiên đâu, cần gì phải lớn tiếng như thế."

Tuệ Vi cứng họng:

- "Không ngạc nhiên sao được, anh ta hình như mới học năm III Đại học, còn trẻ như vậy mà đã tiếp quản một tập đoàn lớn rồi. Thật đáng ngưỡng mộ!"

- "Cậu nghe tin đó ở đâu thế?"

- "Trên T.V"

Nữ sinh nọ bĩu môi:

- "Chỉ có thể là gì, quan trọng là anh ấy chưa có bạn gái."

Tuệ Vi không hiểu những gì cô bạn nói, anh ấy có bạn gái hay chưa đâu liên quan đến bọn họ? Đúng lúc đó, trường CLB Taekwondo là Khánh Duy chạy đến, dùng vũ lực ép buộc mọi người quay lại phòng tập. Thế là Tuệ Vi đánh ôm một đầu hói to đùng trên đầu về nhà.

Trên đường lớn, một chiếc BMW sang trọng lướt đi vun vút. Hàn Nhượng Hy vùi đầu vào chiếc máy tính đặt trên đùi, mái tóc đen óng rử xuống trán, yếu mị không gì sánh bằng.

- "Thiếu gia, đã 6h rồi, cậu có muốn dùng gì không?" - Tài xế Từ giảm tốc độ xe, quay xuống hỏi

- "Gì cũng được, mua nhanh rồi về." - Anh lạnh nhạt đáp lời, tiếp tục công việc

Chiếc xe dừng hẳn vào vệ đường, tài xế Từ nhanh chóng chạy đến cửa hàng bán đồ ăn nhanh bên kia đường. Không khí trong xe lập tức lắng xuống, đột nhiên, Hàn Nhượng Hy nghe thấy tiếng nói dơ bẩn của đám côn đồ vang lên bên ngoài:

- "Em gái à, nhà em ở đâu để tụi anh đưa về."

- "Không cần, cảm ơn." - Giọng một cô gái trẻ vừa dứt khoát vừa lịch sự vang lên.

Anh nghe cảm thấy có chút quen, tò mò ngược mắt lên. Tuệ Vi vẫn cột tóc đuôi ngựa, nhưng đồng phục CLB đã thay ra, khuôn mặt xinh đẹp như lộ ra một vài nét chán ghét. Anh nhận ra cô, bởi vì cô là cô gái la lên to nhất trong đám nữ sinh vây quanh anh ở trường cũ, bắt giắc sập máy tính xuống, tò mò quan sát động tĩnh bên ngoài.

- "Chà, em thật là ngoan nha. Là học sinh cấp 3 hả? " - Một tên cười gian, đưa bàn tay to lớn của mình tóm lấy vai Tuệ Vi

Cô hơi nhú mày một cái, không khách sáo đá hẳn một cái bắn ra xa, mấy tên còn lại có chút e dè nhưng vẫn lớn tiếng:

- "Biết võ hả?"

Tên bị đá lồm cồm bò dậy, tức tối lao về phía cô, vừa chạy vừa gào to:

- "Tụi bay đập nó cho tao!"

Tuệ Vi không thích đánh nhau, né người một cái, cả ba tên đang nhào đến ở ba phía đồng thời mất thăng bằng, ôm nhau "thảm thiết".

Xong, cô chỉnh lại quai cặp xách đã hơi xộc xệch, bình thần đi về nhà. Ba tên kia sau khi mắng chửi nhau ngu ngốc một trận, mới nhớ ra cô gái "đáng yêu" vừa rồi, nhưng lúc ấy cô đã lên xe Buýt về nhà được 20' rồi.

Nhược Hy nhếch mép thú vị, vừa đúng lúc tài xế Từ trở về, luống cuống khởi động xe, đồng thời lấp bắp xin lỗi:

- "Thiếu gia, xin lỗi cậu, cửa hàng đó đông quá nên tôi chờ hơi lâu."

- "Không sao, đi thôi." - Nhược Hy cắn một miếng hăm-bơ-gơ, rộng lượng nói

Tài xế Từ thăm thò phào nhẹ nhõm, thiếu gia rất coi trọng thời gian, đột nhiên dễ tính chắc là mới gặp chuyện vui, mặc dù ông không biết là chuyện gì. Thôi bỏ đi, nhớ hỏi thiếu gia lại nổi khùng thì một lần...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: thách Đấu

Không khí trong xe đang vô cùng yên tĩnh thì đột nhiên bị thanh âm lạnh lùng của Nhược Hy cắt ngang:

- "Cô ta là ai?"

Đồng thời một chiếc điện thoại có ảnh chụp của Tuệ Vi được ném vào người tài xế Từ, bức ảnh anh nhanh tay chụp được lúc cô đánh nhau với bọn côn đồ,

- "Cô bé này là..." - Tài xế Từ liếc qua, vui mừng thốt lên

- "Ông quen à?"

- "Bố của con bé là bạn rượu của tôi. HaHa, nó lớn nhanh thật đấy. Mới hôm nào còn mặc đồng phục tiểu học mà giờ đã vào cấp III rồi."

Tài xế Từ mơ mộng nhớ lại chuyện xưa cũ liền bị Nhược Hy phá ngang:

- "Tôi hỏi cô ta là ai?"

- "Khụ, tên nó là Dương Tuệ Vi. Năm nay có lẽ là năm cuối cấp III rồi."

Tài xế Từ ngưng ngừng ho khan một tiếng, nghiêm túc trả lời

Hàn Nhược Hy khẽ "ừ" một tiếng trong cổ họng, âm thầm ghi nhớ cái tên này, tiếp tục vui đầu vào Laptop, mặc dù mới học năm 3 Đại học nhưng đã phải tiếp quản cả một tập đoàn lớn, cho nên đối với Nhược Hy có chút khó khăn.

Giải phân
cách

Cuối cùng, hội thi thể thao của trường cấp 3 Q.G cũng chính thức bắt đầu!

Cuộc thi đầu tiên là chạy tiếp sức 100m, tiếp đến là bơi sải và Taekwondo được xếp hạng mục thứ năm. Hàn Nhược Hy ngồi trong phòng hiệu trưởng, quan sát trận đấu qua Camera. Bởi vì bơi, Taekwondo đều là những môn thể thao được nhà trường sắp xếp thi đấu trong khu vực có mái vòm nên tất nhiên, sẽ có gắn Camera để tránh gian lận.

- "Tuệ Vi, cố gắng lên, tụi mình ủng hộ cậu."

Di Ân dẫn đầu một đoàn cổ vũ hùng hậu, gân cổ gào thét đến đỉnh tai nhức óc

- "Cảm ơn các cậu, nhưng mình nghĩ không cần làm quá như vậy đâu." - Tuệ Vi cười khổ nói

- "Không, như thế này vẫn chưa là gì cả..." - Trưởng CLB Taekwondo Khánh Duy cười xen vào

- "Thấy chưa, tiền bối đã nói vậy tức là thật sự không là gì cả. Sau này, cậu vô địch toàn quốc thì mình sẽ cổ vũ quy mô rầm rộ hơn thế này gấp trăm nghìn lần. HAHAAH!!!"

Di Ân thấy có người ủng hộ liền lên con tưng mẩn, ha hả cười lớn làm cho Tuệ Vi đầy một đầu hắc tuyến.

-”Đúng vậy, với thực lực của em, dư sức đi thi giải Taekwondo toàn quốc.”- Khánh Duy dịu dàng cười

-”Cảm ơn anh, nhưng em không định đi theo con đường võ thuật. Em học Taekwondo chỉ là để rèn luyện sức khỏe thôi.”

-”Vậy à, thật đáng tiếc....”

Hạng mục thi đấu thứ năm: Taekwondo bắt đầu!

Hàn Nhựt Hy có chút ngạc nhiên, Dương Tuệ Vi lúc thi đấu giống như biến thành một con người khác vậy. Ra tay lạnh lùng, dứt khoát khác hẳn vẻ mặt yếu đuối, hiền thực bình thường. Nha, cô gái này thật là thú vị.

-”Người chiến thắng ở giải Taekwondo năm nay là Dương Tuệ Vi lớp 12A1.”- Loa phát thanh của nhà trường rất phô trương mà thông báo

-”Cậu giỏi quá! Tôi biết ngay là cậu sẽ thắng mà!”- Di Ân thân thiết khoác tay Tuệ Vi, cười đến xán lạn

-”Ừm, cũng nhờ các cậu cổ vũ đấy.”

Tuệ Vi dùng khăn ướt lau mồ hôi, mỉm cười dịu dàng. Đột nhiên, một cô gái mặc đồng phục Taekwondo hùng hùng hổ hổ lao tới, hách dịch hỏi:

-”Cô là Dương Tuệ Vi?”

-”Ừ. Cậu là ai?”-Tuệ Vi lịch sự đáp

-”Hừ, thân hình mảnh mai như thư sinh mà cũng có thể vô địch Taekwondo sao? Hình như ban giám khảo bị mù hết rồi!”

Cô gái lạ mặt sau một hồi quan sát, khinh bỉ nhận xét

-”Này, con nhỏ điên này ở đâu ra thế? Dám coi thường Vi Vi sao? Thực lực của cô có chắc chắn vượt qua cậu ấy không cơ chứ?”

Tuệ Vi chưa kịp mở miệng đã bị Di Ân nộ khí đầy mình chen vào.

-”Mày nói ai điên hả? Nói cho mà biết, tao là Tri Dĩ Phương đến từ trường C, nổi tiếng bất bại đấy.”

-”Thật ngứa tai, Tri Dĩ Phương bất bại là con tâm thần trốn trại nào vậy nhỉ?”

Bla Bla Bla Bla Bla....Blo Blo Blo.....

-”Hai người cãi nhau đủ chưa?”- Tuệ Vi là người bị hai cái loa hai bên hành hạ, chịu không nổi hét lên.

Di Ân và Dĩ Phương đồng loạt ngưng lại, áy náy cười nhìn Tuệ Vi. Tri Dĩ Phương vờ ho một tiếng, cao giọng nói:

-”Tôi hôm nay đến Q.G tham quan một chút, không ngờ nhìn thấy kết quả thi Taekwondo tệt hại thế này...”

-”Xin lỗi, nếu như trong lúc thi đấu mình có sai sót gì mong cậu góp ý.”- Tuệ Vi cười khổ cọ cọ mũi

-”Hừ, tôi không cần xem cô thi đấu cũng biết trận đánh dở đến mức nào.”- Dĩ Phương kiêu ngạo quay đi chỗ khác

-”Gi chứ!? Không xem người ta thi đấu mà đã...”

Di Ân tức đến học máu, đang định mắng Dĩ Phương một trận liền bị Tuệ Vi ngăn lại:

-”Cậu phải tập kiềm chế đi, không nên vì chuyện con con này mà gây ra xung đột giữa hai trường.”

Sau đó, lại tiếp tục quay sang Tri Dĩ Phương:

-”Cậu muốn sao đây?”

-”Mặc dù không hứng thú nhưng tôi phải để cho cô sáng mắt ra, để rồi xem như thế nào mới là mạnh...”

Dương Tuệ Vi, tôi muốn đấu một trận với cô!”

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Hội thể thao đã kết thúc được hai ngày rồi, Tuệ Vi ngồi làm bài tập trong thư viện, thỉnh thoảng ngán người nhớ tới lời thách đấu của Tri Di Phương. Haizzz..., cô còn chưa kịp nói gì đã bị Di Ân bộp chộp xen ngang: "Thách đấu thì thách đấu, sợ gì chứ!" sau đó, Di Phương cũng rất ngang ngược mà bỏ đi, vút lại một câu: "Đến lúc đó thì đừng sợ quá mà bỏ chạy nhé."

Hai người đó, hoàn toàn coi cô là không khí mà. Đáng ghét! Nghĩ đến đây, Tuệ Vi lại không nhịn được quay sang nhìn Di Ân đang ngồi đọc Manga bên cạnh bằng một đôi mắt giết người. Di Ân không rét mà run, ngoảnh ngoảnh chẳng thấy gì, lại tiếp tục đọc truyện.

- "Xong rồi, đi ăn trưa thôi!"

Tuệ Vi vờn vai một cái, cắt vở bài tập vào cặp, nhanh chóng mất hút khỏi thư viện.

Di Ân ngỡ ngàng một hồi, dạo này Tuệ Vi hình như đang dỗi nhỏ thì phải, mà thôi kệ, cô có dỗi cũng chẳng dỗi dai đâu. Đi lấp đầy bao tử đã.

Giờ ăn còn chưa hết thì đột nhiên một bạn gái mũm mĩm đáng yêu chạy đến, thờ hồn hèn nói:

- "Xin hỏi bạn Tuệ Vi có ở đây không?"

Tuệ Vi ngỡ ngàng đứng dậy, kêu:

- "Là mình."

- "Có một bạn nữ trường khác muốn gặp cậu, nói là thách đấu gì đó. Bây giờ bạn ấy đang đợi ở ngoài."

Tuệ Vi trong phút chốc hóa đá, cô cũng chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, nhưng mà đâu thể ngờ lại trùng ngay lúc này cơ chứ. HuHu, trời đánh còn tránh miếng ăn, tại sao bạn Phương này lại nóng như vậy a~, phải đợi cô tiêu hóa đã chứ!

- "Vi Vi, tiến lên. Mình ủng hộ cậu!!!"- Di Ân không biết từ xó xỉnh nào đột nhiên hiện ra, khí thế hùng hục nói

Ack! Đến nước này rồi, từ chối sao được nữa, Di Ân, đồ miệng thối xui xẻo, cậu khắc chết mình rồi!!!!

Tri Di Phương đứng tựa lưng vào cổng trường, oai phong lẫm liệt chờ đợi. Tuệ Vi vừa xuất hiện liền bị "nanh vuốt" của Di Phương vồ lấy.

- "Chúng ta bắt đầu thôi!"

- "Hà!? Đấu ngay tại đây sao?"- Tuệ Vi la lên kinh hãi

- "Chứ còn gì nữa, tôi phải trốn học ra đây gặp cậu đây."-

Tri Di Phương bực mình ngắt lời, xắn tay áo, vẻ khát máu nhìn "cừu non" Tuệ Vi.

Cô (Tuệ Vi) ôm đầu đau khổ, giữa thanh thiên bạch nhật hai nữ sinh đánh nhau long trời lở đất trước cổng trường, chuyện này mà lộ ra ngoài thì không chỉ hình tượng chăm ngoan của cô sụp đổ mà còn khiến cho trường Q.G bị người ta chê cười. Hậu quả là hiệu trưởng bởi vì tức giận mà điều tra ra cô, sau đó tống cô ra khỏi trường, kết thúc cuộc đời học sinh...AAA! Không thể như vậy được, cô phải làm gì đó.

- "Gần đây có một sân vận động bỏ hoang, hay là chúng ta ra đó tỉ thí đi có được không?"- Tuệ Vi nài nỉ

- "Cũng được."- Tri Di Phương gật đầu, nghênh ngang đi trước, lát sau mới phát hiện mình không biết đường nên xấu hổ giả ho, đi ra phía sau Tuệ Vi

Tại sân vận động bỏ hoang...

- "Bắt đầu luôn đi!"- Di Phương hét lớn một tiếng, lao về phía Tuệ Vi, nhắm vai và ngực của cô mà đá xuống

Chỉ nghe "rầm" một tiếng, khói bụi mù mịt, Di Phương nhìn lại đã không thấy Tuệ Vi đâu nữa. Nhỏ thâm kinh ngạc trong lòng, tốc độ của cô thật là nhanh. Còn chưa hoàn hồn liền bị một giáng như trời đánh xuống vai, lao đảo khụy xuống.

Thực lực của mình kém xa...Di Phương thâm nghĩ, ra đấu ngừng trận đấu, mỉm cười nhìn Tuệ Vi:

- "Cậu giỏi lắm, tôi tâm phục khẩu phục. Nhưng lần sau gặp thì đừng mơ thắng tôi. Tôi sẽ luyện tập chăm chỉ để có thể đánh bại cậu. Thôi nhé, Bye Bye."

- "Đã bảo mà, thua cho đáng đời!"- Di Ân làm mặt quỷ với bóng lưng của Tri Di Phương

Tuệ Vi phì cười, choàng tay qua vai nhỏ:

- "Đồ bạn gốc, về trường thôi."

-”Á, cậu hết giận mình rồi sao!?”

-”Mình giận cậu lúc nào chứ?”

-”Thế hả, thế thì tốt. Mà vừa nãy cậu mắng ai ngốc thế hả!!!!”

Nhược Hy nằm trên một hàng ghế khán giả khuất phía sau, ôn nhu nở một nụ cười. Thật trùng hợp, hôm nay trốn đến đây ngủ lại có thể gặp được cô....Không biết từ bao giờ, từng nụ cười, hình bóng của cô đã chậm rãi in sâu vào lòng hắn....Đó là yêu?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Xin Chào, Anh Là Nhược Hy.

Thấm thoát đã một thời gian, với thành tích học tập khá ổn định của mình, Tuệ Vi đã thành công thi vào Đại học A danh tiếng, nơi mà Hàn Nhược Hy đang học năm cuối. Di Ân cho dù cố hết sức cũng chỉ có thể đỗ vào một trường bình dân, nhưng bởi vì muốn học cùng cô thì ít mà muốn ngắm trai đẹp thì nhiều cho nên hùng hực khí thế hạ quyết tâm năm sau sẽ thi đỗ trường Đại học A.

Đại học A- thiên đường của sinh viên, đặc biệt là nữ sinh. Không chỉ có khuôn viên rộng lớn, hoa lệ với những giáo viên ưu tú và những trang thiết bị hiện đại mà còn được mệnh danh là “xứ sở mỹ nam”, nam sinh ở đây không chỉ đẹp mà còn có trí tuệ cao thâm (thi đỗ được vào trường này là đủ hiểu IQ cao thế nào rồi nhá), gia cảnh nếu không phải rất khủng bố thì cũng là quý tộc. Haizz, năm nay đột nhiên xuất hiện một tạp chủng là cô, gia thế vô cùng bình thường, Tuệ Vi rùng mình tưởng tượng cảnh một đám nữ sinh ăn mặc thời trang vây quanh mình, trở thành “nạn nhân bị bạo hành học đường” đầu tiên trong trường. Mà khoan, thậm chí còn phá kỉ lục thế giới “chưa học buổi nào đã bị hành hung chấn thương nghỉ học dài hạn”

Ack! Trí tưởng tượng phong phú, HaHa....Cô phẩy tay một cái trước mặt mình, nắm chặt lấy hành lí, tiến về khu kí túc xá nữ. Vào Đại học, xác định không về nhà một thời gian.

Bạn cùng phòng của cô có 2 người. Một là Châu Khải Đình, tính tình hòa đồng, hoạt bát, có sở thích biến thái là sưu tập xác động vật chết để quan sát quá trình phân hủy. OMG!!Thật đáng sợ!

Hai là Phi Thủy, lúc nào cũng thực hiện chính sách “thiên kim tiểu thư cao quý nho nhã”, trước mặt người ngoài thì ăn nói nhỏ nhẹ, lạnh lùng đoan trang. Hừ, sau khi ở cùng một thời gian thì mới phát hiện cô bạn này “ăn như hổ uống như rồng”, đặc biệt thích xem phim hành động bom tấn Mỹ và nghe nhạc Rock.

Được rồi, cô không biết kết bạn, lúc nào cũng chơi với mấy người quái dị. Cô thừa nhận, nhưng bọn họ đều rất tốt. Di Ân mặc dù nói nhiều, nóng nảy bộp chộp nhưng rất quan tâm cô, cô biết tất cả những gì nhỏ nhặt đều là vì cô. Khải Đình và Phi Thủy cũng vậy, bọn họ đều quan tâm, bảo vệ cô, không hề kì thị thân phận khác biệt. Cho nên, Tuệ Vi cảm thấy mỗi ngày đều rất hạnh phúc....

_____ Ta là giải phân
cách _____

Hàn Nhược Hy lật đống hồ sơ học sinh, tay xiết chặt lấy tờ hồ sơ của Dương Tuệ Vi. Năm nay hạ điểm đỗ tiêu chuẩn xuống một chút, không ngờ cô lại dễ dàng như vậy, xem ra anh quan tâm hơi thừa thãi rồi. Nhưng mà thôi không sao, có thể mỗi ngày được nhìn thấy cô là được rồi..

CLB báo chí của Đại học A đột nhiên được khai trương thu hút rất nhiều sự chú ý, đặc biệt trường câu lạc bộ lại là Hàn Nhược Hy, cho nên chỉ trong một ngày đã nhận được rất nhiều đơn xin gia nhập.

-”Thiếu gia, cậu muốn nhận ai?”- Vĩ Cường là người hầu riêng của anh, thay anh làm tất cả những việc anh không thích làm

-”Dương Tuệ Vi.”- Anh mắt không rời máy tính, lười biếng đáp.

-”Chỉ mình cô ấy thôi sao? E là không thỏa đáng.”

-”Cô ấy sẽ làm phó CLB, cho nên việc nhận ai vào thì cứ để cô ấy tự quyết định.”

Lời của Thiếu gia là thiên mệnh, nghe thì sống, chống thì chết. Cho nên ngay chiều hôm ấy, Tuệ Vi được mời đến CLB báo chí. Cô đứng trước cánh cửa lớn, lịch sự gõ cửa.

-”Mời vào.”- Vĩ Cường hòa nhã nói.

Đợi sau khi cô ngồi đối diện với anh, Vĩ Cường mới nhanh chóng đi pha trà.

-”Em là Tuệ Vi?”- Anh hỏi, bộ dạng đúng kiểu “biết rồi còn giả vờ”

-”Vâng. Hôm nay anh Hàn gọi em tới là có việc gì ạ?”

-”Gọi anh là Nhược Hy.”- Anh nghiêm túc chỉnh sửa

-”A...Vâng, anh Nhược Hy.”- Cô luống cuống sửa lại

Trần Nhược Hy dẫn ra, thập phần thỏa mãn nói:

-”Anh muốn em trở thành phó CLB.”

-”Sao? Em ạ!”- Cô kinh ngạc hỏi lại

-”Ừ, bài luận văn của em làm rất tốt, lí lẽ sắc bén, dẫn chứng thuyết phục, cho nên em là lựa chọn phù hợp nhất cho chức vụ này.”

-”Em rất cảm ơn sự đánh giá cao của anh. Nhưng nếu không đưa ra một bằng chứng thuyết phục thì mọi người sẽ không chấp nhận đâu ạ.”

-”Ồ, việc này thì em phải tự giải quyết thôi. Bây giờ anh có việc phải đi rồi, xin phép nhé.”

Nhược Hy cười dịu dàng, vỗ nhẹ lên đỉnh đầu cô

Vì Cường nhìn một màn vừa rồi mà ngỡ ngàng, cô gái này thật là đặc biệt, lại có thể thu hút sự chú ý của Thiếu gia.

-”Thiếu gia, chờ tôi với!”- Cậu la lên đuổi theo Nhược Hy đến cửa liền bị anh chặn lại

-”Cậu ở lại hỗ trợ cô ấy.”- Anh lạnh lùng phân phó

Vì Cường á khẩu, tùm tùm cười:

-”Thiếu gia, không phải cậu yêu rồi chứ?”

-”Từ lúc nào mà cậu trở nên nhiều chuyện như vậy hả?”- Anh thẹn quá hóa giận, trừng mắt một cái rồi bỏ đi

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trở Thành Phó CLB Báo Chí

Sau một ngày suy nghĩ, Tuệ Vi cuối cùng cũng nghĩ ra một biện pháp: mở cuộc thi tuyển chọn!

Thế lệ như sau: Bất cứ ai muốn tham gia CLB cũng có thể đăng kí cuộc thi này, 100 người đạt yêu cầu sẽ được tuyển, người có số điểm cao nhất sẽ trở thành phó CLB. Cô đem ý kiến này nói với Hàn Nhược Hy, liền bị anh kịch liệt phản đối:

-”Không được, tuyệt đối không!”

Tuệ Vi nghi hoặc nhíu mày:

-”Tại sao lại không? Em cảm thấy cách này rất tốt, rất tối ưu”

Nhược Hy thở hắt ra một tiếng, không vui hỏi:

-”Em có chắc sẽ đạt được số điểm cao nhất không?”

-”Em cũng không chắc...”

-”Vì vậy cho nên không được!”- Anh ngắt lời cô

Tuệ Vi rất không hài lòng mà rằng:

-”Vì sao nhất định phải là em? Chúng ta tuyển phó CLB phải tuyển người thật sự có thực lực. Đây chẳng phải là chính sách kinh doanh hàng đầu của anh sao?”

Hàn Nhược Hy nhăn mi, cô lại lấy chính lời anh nói ra để ép buộc anh, thật sự là đau đầu. Nhưng mà anh lại không thể nói ra suy nghĩ của mình, cho nên

rất miễn cưỡng mà phê duyệt ý kiến của cô.

Thể lệ vừa được đưa ra, đã có không ít người đăng kí, bởi vì cô chưa phải Phó CLB chính thức nên không tiện xử lí, Nhược Hy lại không có hứng thú với việc này nên Vĩ Cường phải đứng ra đảm đương, bận tối mắt tối mũi.

Mặc dù trong lòng rất áy náy nhưng cô chịu không giúp được Vĩ Cường chuyện gì, đành trở về kí túc xá. Vừa bước vào phòng, liền bị một cổ uế khí xông lên nồng nặc, chịu không nổi phải bật mũi lại.

-”Chuyện gì đang xảy ra vậy?”- Cô khó chịu lên tiếng

-”Tuệ Vĩ, cậu về đúng lúc lắm, mau cứu mình!”- Phi Thủy khóc không ra nước mắt lao ra ngoài, bám dính lấy cô

Tuệ Vĩ hít một hơi sâu, lấy lại bình tĩnh. Việc này nếu không phải Phi Thủy gây ra thì chỉ có thể là Khải Đình và đám xác chết của nhỏ

Quả nhiên là do Khải Đình gây ra, nguyên do là cô nàng không biết lời từ đâu về xác một con mèo tam thể. Bởi vì Tuệ Vĩ và Phi Thủy không cho phép mang vào nên lên giá trong một cái hộp. Đen đủi là mấy hôm nay Khải Đình bận rất nhiều việc nên quên mất vụ cái xác, kết quả hôm nay nó thành ra như này...

-”Đội cậu ta về mình sẽ cho một trận. Trước hết nên liên lạc với ban phụ trách dọn dẹp vệ sinh đã.”

Tuệ Vĩ nén giận, từ tốn nói với Phi Thủy

-”Được.”- Phi Thủy gật đầu, bộ dạng thập phần nghe lời

Những chuyện như vậy thỉnh thoảng xảy ra, lâu dần đã thành một phần phong vị cho căn phòng kí túc buồn tẻ này trở nên náo nhiệt. Mặc dù ngoài mặt tức giận nhưng thật sâu trong lòng Tuệ Vĩ cảm thấy nhàn nhạt ấm áp....Ít ra, giữa ngôi trường xa lạ này cô vẫn còn cảm nhận được chút tình cảm chân thật

Ngày mai cuộc thi viết báo đã bắt đầu rồi, chủ đề năm nay là về thị trường, kinh doanh. Vấn đề mà Tuệ Vĩ rất hứng thú, hơn nữa cũng đã nghiên cứu một thời gian khá lâu. Đề tài này cũng là do Nhược Hy đề ra, anh dùng mọi cách để cô có thể đoạt được vị trí Phó CLB, bởi vì vấn đề này anh là người am hiểu nhất cho nên nếu như cô gặp vướng mắc ở đâu cũng có thể tìm anh hỏi....Haizz, anh vì vấn đề này hao tổn không ít công sức nha, bao giờ thì cô mới có thể để ý đến tâm tình của anh đây?

Muốn biết diễn biến cuộc thi thế nào, chương sau sẽ rõ ^^

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đối Thủ Xấu

Tuệ Vĩ với ngòi bút sắc lạnh, mạnh mẽ cũng lại không kém phần tao nhã, đã hoàn hảo đánh bại hàng trăm đối thủ, tiến vào trận Chung kết. Đối thủ cạnh tranh lần này của cô là Khả Yên, cô ta cũng rất am hiểu về lĩnh vực thị trường, kinh doanh, hơn nữa còn là một tiểu mỹ nhân đáng yêu nhu nhược. Ack! Tuệ Vĩ không phủ nhận, rất muốn chạy tới hào hào bảo vệ, yêu thương, che chở cho Khả Yên nha!

Trước trận Chung kết, thí sinh được nghỉ một tuần, cho nên Tuệ Vĩ rất hào hứng đi tìm Khả Yên, sau đó cùng cô bạn đáng yêu này đi dạo chơi.

-”Cậu là ai?”- Khả Yên mở cửa phòng, nghi hoặc nhìn Tuệ Vĩ áo sơ-mi, quần Jean, mặt mày hồ hởi nhìn mình

-”Mình là Tuệ Vĩ.”- Tuệ Vĩ cười rục rờ làm Khả Yên có chút chói mắt ngơ ngẩn

-”Cậu có phải là đối thủ của tôi không? Đến tìm tôi làm gì?”

Tuệ Vĩ vẫn giữ nét cười thân thiện trên môi, không nhanh không chậm mà giải thích:

-”Mình đúng là đối thủ của cậu nhưng mà chẳng phải cuộc thi vẫn chưa bắt đầu sao? Chúng ta cùng nhau kết bạn có được không?”

Khả Yên khó chịu định từ chối nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, sắc mặt khó coi hẳn nhưng vẫn gật nhẹ đầu:

-”Được, nhưng với một điều kiện.”

-”Hả? Đi chơi cũng cần điều kiện?”- Tuệ Vĩ ngạc nhiên cùng khó xử, ai nha, đừng làm khó cô nha mỹ nhân~

-”Đúng vậy, tôi nghe nói cậu và Hàn thiếu gia rất là thân thiết...”

Khả Yên ngoài mặt bình thản nói nhưng nếu nghe kĩ sẽ cảm thấy từng lời từng chữ cô ta nói ra đều rất nặng nề

-”Thân thiết sao? Là ai nói vậy thế? Minh và Nhượng Hy chỉ là quen sơ sơ thôi.”- Tuệ Vi khó xử gãi đầu

-”Nhượng Hy?!”- Khả Yên giật mình lên tiếng, từ lúc nào mà Hàn thiếu gia lạnh lùng xa cách lại để cho một nữ nhân gọi thân mật như vậy được? Trừ phi...

Nghĩ đến nửa chừng, Khả Yên sắc mặt càng thêm kém nhưng tự ép mình không nên suy nghĩ lung tung, lấy lại giọng nói bình thản:

-”Tôi muốn cậu mời anh ấy đi chơi cùng chúng ta.”

Tuệ Vi hơi sững người một chút, mời Nhượng Hy đi chơi sao? Cái này trước giờ cô chưa từng nghĩ đến, anh ấy rất bận nha, mà cô thì không muốn làm phiền chút nào.

-”Minh sợ anh ấy không đồng ý...”- Tuệ Vi cười khổ nói với Khả Yên

-”Chưa thử làm sao biết được!”- Khả Yên ngắt lời Tuệ Vi, ả muốn thử xem rốt cuộc những lời Vi Cường nói là thật hay giả

Vi Cường và Khả Yên là bạn 'thanh mai trúc mã', vô cùng thân thiết. Bất quá cả hai chỉ coi nhau là bạn mà thôi, chưa từng nghĩ sẽ tiến xa hơn. Huống hồ Khả Yên đã có người trong lòng, chỉ một lần vô tình gặp Hàn Nhượng Hy trong khu mua sắm, Khả Yên đã xác định anh là người ả muốn nắm lấy nhất. Ông trời không biết là vô tình hay cố ý mà lại sắp xếp cho Vi Cường trở thành thuộc hạ thân cận cho Nhượng Hy, cho nên nhất cử nhất động của Hàn Nhượng Hy ả đều thông qua Vi Cường mà nắm rõ trong lòng bàn tay. Mấy hôm nay, Vi Cường nói rằng Nhượng Hy đã rung động với một cô gái tên Tuệ Vi làm cho Khả Yên rất khó chịu, ả có gì không tốt? Xét về gia thế hơn hẳn Tuệ Vi, nhan sắc thì Tuệ Vi 'miễn cưỡng' nhìn hơn ả một chút, nhưng là không biết có tài giỏi cơ trí được như ả không?

Cho nên, nhân cơ hội này, làm cho Nhượng Hy 'sáng mắt' ra...Để xem, ai mới là lựa chọn tốt nhất.

Trong khi Tuệ Vi đi tìm Nhượng Hy thì Khả Yên bận rộn trong dòng suy nghĩ, khóe môi tính kế nhếch lên, hoàn toàn trái ngược với bộ mặt nhu thuận, hiền thực bên ngoài. ả nhanh chóng trang điểm là lướt, khiến cho mình càng thêm phần gọi cảm, xinh đẹp.

CLB Báo chí...

Nhượng Hy gần như không tin vào tai mình, cô như thế nào lại rủ anh đi chơi vậy? Bên trong mặc dù khủng bố dao động nhưng là vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng bên ngoài mà tiếp cô:

-”Sao vậy? Đột nhiên lại muốn cùng anh đi chơi?”

-”Vâng, đúng vậy, nhưng nếu anh bận thì thôi...”

Tuệ Vi ngập ngừng nói, đầu cúi gằm xuống đất, che đi ánh mắt bối rối, sợ hãi của mình

-”Không bận, em đến rất đúng lúc, vừa hay anh đang định giải lao chút.”- Nhượng Hy vội vàng đáp, khiến cho Vi Cường đầu đầy hắc tuyến, thiếu gia nha, rõ ràng đang bù đầu bận bịu nha~ Đoạn, khe khẽ lắc đầu, công phu nói dối thật thâm hậu...

Nhượng Hy đang rất vui vẻ vì đột nhiên người trong lòng đến tìm thì sự xuất hiện của Khả Yên khiến cho anh rất nhanh khó chịu. Để diễn tả tâm trạng của Nhượng Hy lúc này, chỉ gói gọn trong vài từ: 'roi từ thiên đàng xuống địa ngục'

Vốn tưởng rằng chỉ có anh và cô, không ngờ lại đột nhiên nhảy ra kẻ thứ ba: Khả Yên, Haizzz, thật nhưc đầu, biết vậy ở lại làm việc tiếp cho xong. Ngược lại với tâm trạng 'mây mù che đỉnh Trường Sơn sớm chiều' của anh, Khả Yên rất ư là hào hứng cùng vui vẻ, không ngừng đồ mọt e then, liếc mắt đưa tình với Nhượng Hy, làm cho anh nổi hết mấy tầng da gà da vịt....Chỉ có nữ chính đáng yêu của chúng ta là rất vui tươi hồn nhiên, không để tâm thế sự mà liên tục chạy nhảy tung tăng như một tiểu hài từ lần đầu ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ghen Tị

Địa điểm ghé chân đầu tiên của ba người là một quán phở bò, hi hi, cũng không thể trách nữ chính của chúng ta được, sáng ra không ăn sáng nên giờ bao tử làm loạn nha. Mà Nhượng Hy đối với cô thập phần sủng nịnh, cho nên cũng không quan tâm việc mình vừa ăn sáng cách đây ít phút, ngoan ngoãn mà đi vào trong quán. Chỉ có Khả Yên là khó chịu, đi đâu không đi lại vào cái quán bẩn thỉu này, hừ!

Tuệ Vi gọi hai tô phở vì Khả Yên không muốn ăn, sau đó không khách sáo mà cầm đũa, bộ dáng thành thực gấp mì đưa vào miệng. Mặc dù ăn cô ăn rất

vội vàng nhưng vẫn không mất đi vẻ tao nhã, đáng yêu vốn có. Nhược Hy yên lặng ngắm cô ăn, trong mắt một mảnh nhu tình ấm áp khiến cho Kha Yên vừa ghen tị vừa kinh ngạc.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, giữa Tuệ Vi và Nhược Hy như được bao bọc bởi thứ không khí ngọt ngào, ấm áp. Một thế giới chỉ có hai người bọn họ, Kha Yên ghét cảm giác này, cảm giác ả chính là người thừa thãi, dù ra sức vùng vẫy cũng không thể xen vào giữa hai người kia. Nhưng mà ả rất không cam tâm, sự cố gắng của ả không thể vô ích vậy được, cho nên Kha Yên rất ngọt ngào mà đề nghị:

-”Tuệ Vi, Hàn Thiếu gia, buổi tối có thể cùng nhau đi chợ đêm không? Tôi biết gần đây có một Yển hồ rất đẹp, tối nay sẽ mở hội chợ.”

Tuệ Vi đương nhiên đồng ý, cô là tuiyết người thích náo nhiệt nha, chợ đêm vui như vậy, không đi hơi lãng phí. Nhược Hy mặc dù rất không muốn đi nhưng bởi vì Tuệ Vi đã đồng ý nên anh cũng đành miễn cưỡng gật đầu chấp thuận. Để cô một mình đi ra ngoài buổi tối rất nguy hiểm a, chưa kể hội chợ còn là địa điểm tụ tập rất nhiều sắc lang. Haizzz, thật là không yên tâm mà...

-”Vậy bây giờ chúng ta giải tán hả?”- Tuệ Vi hồi lâu mới lên tiếng

-”Đúng vậy, chúng ta chuẩn bị đồ đạc để tối tụ tập nha!”- Kha Yên ôn nhu cười nói

-”Được, nhưng là chuẩn bị cái gì nha?”- Tuệ Vi mắt sáng rỡ hỏi

-”Thảm và thức ăn, chúng ta sẽ trải xuống bờ hồ.”

Tuệ Vi mơ mơ hồ hồ gật đầu, sau đó cùng với Kha Yên và Nhược Hy trở về trường học.

Ta là giải phân cách

Cuối cùng cũng tới buổi tối, Tuệ Vi hồ hởi chạy đến chỗ Nhược Hy, vừa hay hân cũng vừa bước ra ngoài. Cô rạng rỡ cười:

-”Hy, chúng ta đi thôi!”

-”Ừ.”- Nhược Hy ấm áp cười, bước chân bắt giắc nhanh hơn một chút, tiến đến gần Tuệ Vi

Tuệ Vi rất tự nhiên mà vòng tay của mình vào tay của anh.(Hạ Thảo: Ấy nha, ta đã nói Vi Vi rất đơn thuần ngây thơ rồi mà ^^). Thân hình Nhược Hy thoáng chốc cứng ngắc nhưng rất nhanh đã trở lại một bộ dạng lạnh nhạt như cũ, nhưng mà tâm đã nhè nhẹ xao xuyến cùng gọn sóng.

Kha Yên nhìn bóng hai người khoác tay thân mật dần đi tới, trong lòng càng thêm ghen tị nhiều hơn, răng nghiến chặt vào nhau, tức muốn ói máu. Nhưng bên ngoài vẫn giữ bộ dáng ôn nhu, thiện lương, tươi cười chào hỏi:

-”Hai người đến rồi, chúng ta mau đi thôi.”

Nhược Hy gật nhẹ đầu, không thèm để ý đến Kha Yên, lạnh nhạt sóng vai cùng Tuệ Vi về phía trước. Kha Yên hai mắt hần lên những tia máu hận thù, vị trí đó, đáng lý ra phải là của ả mới đúng. Vì có gì một con nhỏ mới đến lại có thể dễ dàng đoạt mất của ả như vậy chứ! ả không cam tâm, thật sự rất không cam tâm!

Sau khi trải thảm xuống bờ hồ, Nhược Hy thanh âm dịu dàng nói với Tuệ Vi:

-”Chúng ta đi tham quan chợ đêm một lát nhé?”

-”Được!”- Tuệ Vi vui vẻ gật đầu

Hai người kẻ xướng người họa, hoàn toàn không để ý Kha Yên đang giận sôi máu đứng bên cạnh, mặc dù cố gắng kiềm chế nhưng xem chừng mặt đã biến dạng khó coi thế nào rồi. Không đúng, phải chính xác lại là chỉ có Tuệ Vi là thật sự quên mất Kha Yên, còn Nhược Hy chính là nhắm mắt làm ngơ a~ Anh như nào lại không thấy tia hận thù trong mắt ả? Nhược Hy khinh thường cùng chán ghét nhất chính là loại nữ nhân 'khẩu Phật tâm xà' như Kha Yên đây.

Ba người nổi bật nhất trong đám người tham gia hội chợ đêm. Đi đến đâu cũng gặp ánh nhìn soi mói, Tuệ Vi đâm ra khó chịu, con người a, thật khó hiểu, chỉ cần nhìn thấy ai nổi trội hơn mình liền tìm cách soi mói người đó, kiểu như 'tìm xương trong trứng' vậy đó.

-”Hy, con gấu bông kia thật đẹp, anh bắn xuống cho em đi!”- Tuệ Vi mắt sáng rỡ nhìn con gấu bông to thật to, trên cổ thắt một chiếc nơ đỏ xinh đẹp trên quầy hàng

-”Được.”- Nhược Hy sùng nịnh xoa đầu cô, chậm rãi đi đến quầy bắn súng, bộ dạng vô cùng thành thực, chuyên nghiệp mà bắn một cái, hoàn hảo lấy được con gấu bông đáng yêu kia

-”Hy, anh thật giỏi!”- Tuệ Vi vui mừng đón lấy con gấu, sùng bái khen ngợi

Kha Yên khinh thường cười lạnh lắm nhảm:

-”Thật trẻ con.”

Tuệ Vi bởi vì đã đi khá xa nên không nghe thấy, nhưng không có nghĩa là Nhượng Hy cũng không nghe thấy, anh lạnh lùng cúi người, ghé sát vào tai Kha Yên. Mùi hương thanh lạnh nam tính của anh phả vào cổ ả, rất gần, rất gần, làm cho Kha Yên tim đập bình bịch loạn xạ. Nhưng lời mà anh nói ra lại khiến cho ả lòng đau nhói:

-“Vẫn còn tốt hơn loại hai mặt giả dối như cô.”

Kha Yên thật sự đã không thể chịu đựng được nữa, vờ đau đầu mà bỏ về trước. Khi ả lướt qua Tuệ Vi, làm cho cô có cảm giác gió lạnh thấm vào tận xương tủy. Ui, đầu có gió đâu? Nhượng Hy từng bước tiến tới gần cô, hơi chân chừ chút, sau đó hạ quyết tâm, mặc dù có chút cứng nhắc nhưng là vẫn thân mật quàng tay qua vai Tuệ Vi. Cô có chút ngạc nhiên, nhưng là rất biết hưởng thụ, toàn thân vùi vào người Nhượng Hy.

Lại nói đến Kha Yên, bị con ghen chi phối, âm thầm tính toán cách thức để có thể thắng Tuệ Vi trận chung kết tới, vị trí Phó CLB sẽ tạo điều kiện cho ả có nhiều thời gian bên cạnh Nhượng Hy hơn. Vì vậy, dù sử dụng thủ đoạn gì cũng phải thắng...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bắt Cóc

Hôm đó là ngày nghỉ cuối cùng trước khi bước vào trận Chung kết, Tuệ Vi cùng với Nhượng Hy cùng nhau đến khu vui chơi giải trí. Tại đây, Hy đã bày tỏ tình cảm với Vi. Cụ thể thế nào ta đã viết trong chương mở đầu, ai không nhớ xin mời đọc lại. Cho nên bây giờ sẽ bỏ qua phần đó. ^^

Ngày hôm nay, Tuệ Vi bởi vì bị người ta đột ngột tỏ tình nên tâm hồn vẫn còn lơ lửng trên chín tầng mây, thành ra rất ngơ ngẩn ngẩn ngẩn mà bước ra khỏi phòng kí túc xá.

Nơi diễn ra cuộc thi cách kí túc xá khoảng 800m, chắc, ai bảo cái trường này to quá đâu cơ chứ. Tuệ Vi vừa đi vừa bực bội lắm lắm, không để ý có một đám người kì lạ đang bám theo mình.

“Soạt!”- Một tiếng động lạ vô thức vang lên, Tuệ Vi lập tức đề phòng quay người lại, phát hiện khoảng tầm chục người mặc quần áo cái bang, hằm hằm hè hè nhìn mình. Mặc dù không hiểu chuyện mô tê gì đang xảy ra nhưng trực giác mách bảo cô sắp gặp rắc rối lớn nên Tuệ Vi lập tức co cẳng chạy.

Đám người kì cục kia cũng hô hoán nhau đuổi theo:

-“Đuổi theo nó, đừng để mất dấu!”

Một màn rượt đuổi ngoạn mục xảy ra trên sân trường, Tuệ Vi nhằm hướng cuộc thi mà lao đến, nhưng bởi cái va-li đựng giấy tờ, tài liệu cô mang theo quá ư là rườm rà...Cái này không thể trách cô nha, là do Phi Thủy nói rằng cột nhiều nơ đô sẽ may mắn nên mới ép cô gắn một đồng nơ to nhỏ đủ màu sắc sỡ lên va-li bé nhỏ đáng thương. Haizzz, còn chưa kể đồng dây dợ lằng nhằng dài quệt cả xuống đất. Bởi vậy cho nên một tên lưu manh đã nhanh chân dẫm lên một sợi dây nơ thông lòng trên mặt đất, buộc cô phải đứng lại. Không còn cách nào khác, Tuệ Vi đành phải vung chưởng, một cước đá về phía tên kia. Tức thì cả chục tên nhanh như cắt bao vây lấy cô. Tuy là cô rất giỏi Taekwondo nhưng đối phó với một đám người thế này hình như hơi quá sức. Trong lúc mải đánh đấm loạn xạ với đám người phía trước thì ở đằng sau, một chiếc khăn tay tẩm thuốc mê đã nhanh chóng chụp vào khuôn mặt nhỏ của Tuệ Vi.

Cảnh vật phía trước dần mờ nhạt. Hừ, mẹ nó chứ, hôm nay thật đen đủi hết mức, có khi mình chết lúc nào không ai biết cũng nên. Tuệ Vi trước khi ngất đi, còn âm thầm chửi rủa Phi Thủy, ả nha, ai nói nơ đô là may mắn, cô sẽ đánh người đó rụng răng. HUH~

Bọn người kì quái kia chia nhau ra, một số kéo Tuệ Vi vào chiếc ô tô đã chuẩn bị sẵn từ trước, một số đem chiếc va-li sắc sỡ của Tuệ Vi đi đâu đó. Mọi việc đều diễn ra rất nhanh gọn, rất bí mật nhưng lại không qua nổi mắt Phi Thủy và Khải Đình. Cũng thật trùng hợp đi, bọn họ phát hiện Tuệ Vi quên chưa bỏ một ít tài liệu vào va-li nên mới đuổi theo hi vọng kịp đưa cho cô, ai dè chứng kiến một màn ảnh hưởng tâm hồn vừa rồi. Đợi sau khi đám người kia đi mất hút, Khải Đình mới run rẩy lên tiếng:

-“Làm...làm sao...đây, Vi Vi...bị...bắt cóc rồi!”

-“Chúng ta đi báo cáo Hiệu trưởng!”- Phi Thủy cầm tay Khải Đình lôi đi

-“Khoan đã, chúng ta nói với Hiệu trưởng để làm gì cơ chứ? Bây giờ người cũng đã bị bắt đi rồi, nếu không nhanh đuổi theo sẽ không tìm được đâu.”

Khải Đình khựng lại, khe khẽ nói.

-“Nói rất có lí, nhưng vấn đề là chỉ có hai chúng ta thì hơi...”- Phi Thủy do dự đáp

Đúng lúc này, từ phía xa, bóng dáng lạnh nhạt thâm trầm của Nhượng Hy đập vào mắt bọn họ. Khiến cho trong cái đầu bé nhỏ của hai cô gái nảy ra cùng một kế sách...

Sau khi đem toàn bộ diễn biến câu chuyện, hoàn hoàn chỉnh chỉnh nói lại cho Nhược Hy, Phi Thủy cùng Khải Dĩnh áp ứng:

-”Vì vậy nên tụi em muốn anh cho đi nhờ xe...”

Nhược Hy mặt đã không dấu nổi cơn giận ngút trời cùng sự lo lắng rõ ràng trong đáy mắt. Lạnh khốc lắm lắm:

-”Dám động đến Vi Vi, xem ra cô cũng thật gan cùng mình.”

Bởi vì Nhược Hy nói quá nhỏ nên hai người: Phi Thủy và Khải Dĩnh không nghe thấy. Càng thêm sốt ruột nhắc:

-”Mau lên nếu không sẽ muộn mất!”

Vừa nói dứt lời thì một chiếc BMW đen bóng, sang trọng đã lướt qua bọn họ, cuốn theo bụi lốc mù mịt mà rời khỏi trường. Nhược Hy vẻ mặt lạnh nhạt trầm lặng phóng xe như điên, để lại bọn Khải Dĩnh ngơ ngẩn đứng như trời trồng giữa sân. Ack, từ khi nào đã bị bỏ lại rồi, Hàn thiếu gia thật là quá bá đạo đi...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Trong một căn nhà bị bỏ hoang,...

Tuệ Vi mơ mơ màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy một trận choáng váng quay cuồng, theo bản năng muốn đưa tay lên day huyệt thái dương một lát liền lại phát hiện tứ chi bị trói chặt bằng dây thừng. Chắc, cô không khỏi cười khổ một tiếng, đúng là số nhỏ nổi mà...

Liếc mắt nhìn khắp một lượt xung quanh, Tuệ Vi chán nản lắm lắm:

-”Thật đúng là vô lương tâm, ngay cả một chỗ sạch sẽ cũng không cho mình ngồi được sao...”

Những bức tường theo thời gian đã bị mưa gió, nắng gắt làm cho nứt nẻ, sơn trên tường đều đã bong tróc từng mảng lớn, làm lộ ra hàng gạch nhột nhột bên trong. Trên nền đất ẩm thấp phủ đầy rêu xanh cùng bụi bặm, bộ đồng phục của cô sớm đã bị bụi bẩn cùng đám rêu làm cho tàn tạ.

Cô khẽ nhích đến gần phía tường một chút, lấy sức xát mạnh dây thừng lên mép tường.

Thời gian, không biết đã trôi qua bao lâu, cổ tay Tuệ Vi đã trắng xước, rớm máu. Chỉ nghe “phụt” một tiếng, cái dây thừng chó má kia cuối cùng cũng đứt, rơi xuống đất. Tiếp tục loay hoay tháo dây thừng trên chân, cô rốt cuộc cũng đã được giải thoát một chút.

-”Có ai ở ngoài không?”- Tuệ Vi hét lên

Phía bên ngoài là một bãi cỏ dại rậm rạp, um tùm. Khoảng vài chục tên ăn mặc phá cách, ngông cuồng tụ tập uống rượu, hút thuốc. Nghe thấy tiếng Tuệ Vi, một tên liền hung ác cười:

-”Nó tỉnh rồi, mày vào xem đi.”

Hai tên vẻ mặt hung hãn, bấm trợn nghe theo phân phó mà tiến về phía căn nhà hoang cách đó không xa.

-”Lão đại, con nhỏ đó xử thế nào?”- Thanh niên nhuộm tóc xanh đỏ, nịnh nọt hỏi

Người được gọi là “Lão đại” kia, nhếch mép trả lời:

-”Trước tiên cứ giữ mạng cho nó đã, đợi con nhỏ Kha Yên giao tiền xong, chúng ta liền có thể toàn quyền xử nó.”

Cả đám nghe xong, không khỏi haha cười gian trá cùng xấu xa. Bọn chúng chính là bọn lưu manh chuyên cướp giật, giết người, lại nghe đồn có tiền án hiếp dâm và buôn bán ma túy. Lần này, Kha Yên quả thật đã điên rồi nên mới dây dưa với bọn này....

Lại nói đến nữ chính của chúng ta, nghe tiếng mở khóa lách cách liền đề phòng lùi ra xa một chút. Hai tên lưu manh, thân hình vạm vỡ bước vào, ánh mắt hung phẫn nhìn 'con mồi béo bở' trước mắt, bộ dạng đến là ghê tởm. Bởi vì bọn chúng không tham gia bất cóc Tuệ Vi nên không biết cô biết Taekwondo, không chút đề phòng xấn xô đi tới. Liền bị Tuệ Vi một cước đá học máu, phải lui ra sau mấy bước. Hiển nhiên, từ xưa tới nay, mèo chả bao giờ phải đề phòng chuột, nhưng mà xem ra lần này bọn chúng đã gặp phải một con chuột cường hãn rồi.

-”Mày dám đánh bọn tao?! Cũng không có nghĩ xem mình đang ở trong tình huống nào đi.”

Một tên tức giận, mắt đỏ ngầu rống to

Tuệ Vi mặt không đổi sắc, lạnh nhạt nói:

-”Tôi muốn ra ngoài.”

-”Nói dễ nghe nhỉ? Xem mày có bản lĩnh đó không đã.”

Thanh âm ồm ồm khó chịu vang lên trong căn nhà hoang. Tuệ Vi không nói hai lời, nhanh chóng đánh cho bọn chúng không ngóc đầu dậy nổi. Hừ, có cái gì tốt đâu, chỉ được cái to xác.

Cô quang minh chính đại mà bước ra ngoài, lục trong túi lấy ĐT ra. Ôi chúa ơi, còn có 5% pin! Không suy nghĩ lâu, cô chụp ảnh tòa nhà lại, sau đó gửi bừa vào số Nhượng Hy. Máy vừa báo “đã gửi tin nhắn” thì đồng nghĩa luôn sập nguồn. Được rồi, đành dựa vào vận may vậy!

Hàn Nhượng Hy phóng xe trên đường, đột ngột nhận được tin nhắn không đầu không cuối của Tuệ Vi, trong đầu đảo qua một lượt bản đồ khu này. Người làm ăn, phải luôn nắm chắc địa hình trong tay thì mới có thể thành đại sự. Trong thoáng chốc, anh tăng tốc dần lên, hướng khu đất hoang mà lao tới.

_____ Giải phần
cách _____

Đám người lưu manh ngồi một thoáng thấy hai tên được cử đi xem xét không có động tĩnh gì liền đồng loạt nhủ mày nghỉ hoặc. Tên “lão đại” hừ nhạt phân phó:

-”Tụi mày đi xem một chút.”

Vài tên bậm trợn gật đầu, tiến về hướng ngôi nhà nhốt Tuệ Vi. Đi được mấy bước thì ở phía sau vang lên giọng nói thanh lãnh của Tuệ Vi:

-”Khỏi đi xem, tôi đã ở đây rồi.”

Tên “lão đại” đánh giá Tuệ Vi một lượt từ đầu đến chân, mỗi ánh mắt đều mang theo nhiệt độ nóng bỏng, khiến cho Tuệ Vi trong lòng có chút ghê tởm.

-”Ra được rồi sao? Cũng có bản lĩnh lắm”- Sau một hồi nhìn ngắm, hán giều cọt nói

-”Nếu như tôi không có bản lĩnh thì sẽ dám đến đây gặp các người sao?”

Tuệ Vi khinh bỉ trả lời

Cả đám lưu manh haha cười lớn, hoàn toàn không xem Tuệ Vi vào mắt.

-”Nói hay lắm, lát nữa bị đánh thì đừng trách chúng tao không nhường nhịn phụ nữ.”

Không tiếp tục đôi co, cả đám đồng loạt xông vào Tuệ Vi. Chỉ có nắm đấm mới giải quyết được vấn đề lúc này.

Thời gian, không biết đã trôi qua bao lâu...

Máu, không biết đã chảy từ bao giờ...

Ý thức, cũng mơ hồ mà mất đi...

Chỉ là, bóng dáng của anh giống như luôn luôn ở đó, bất ngờ xuất hiện, ôn nhu bảo hộ cô. Trong giây phút ấy, lòng cô khẽ rung động. Cả thế giới dường như chỉ còn lại một người...Hàn Nhượng Hy...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: The End

Bệnh viện...

Chai truyền nước chậm rãi nhỏ giọt, Tuệ Vi từ từ mở mắt ra. Đầu tiên, đập vào mắt cô là trần nhà quét vôi trắng xóa. Ánh mắt tiếp tục quét sang hai bên. Một lọ hoa hồng còn lỏng lẻo nước, một khuôn mặt cương nghị, hoàn hảo tràn đầy lo lắng.

-”Nhược Hy?”- Cô nhỏ giọng gọi

-”Em bị ngốc sao? Cư nhiên lại dám tay không đánh với một nhóm lưu manh có vũ trang khét tiếng!”

Nhược Hy lửa giận bốc cao ngùn ngụt mắng Tuệ Vi xối xả

Một giây phút đó, tim anh tựa như ngừng đập. Có phải hay không nếu anh đến chậm dù chỉ một giây thôi thì cái mạng nhỏ của cô sẽ không còn? Càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, càng nghĩ càng cảm thấy tức giận! Hừ hừ!

-”Là em sai rồi, lần sau sẽ chú ý hơn.”- Cô ngại ngừng cười, rồi lại như chợt nhớ ra điều gì, lo lắng la lên-”Còn cuộc thi?”

-”Em thắng.”- Anh hít sâu một hơi, đáp

-”Có phải anh lại nhúng tay vào không? Không thi làm sao thắng được!”

Cô bắt mắt trừng anh

Nhược Hy bực mình cắt ngang lời cô:

-”Kha Yên phạm luật, cho nên em thắng.”

-”Phạm luật?”- Tuệ Vi nghi hoặc hỏi lại

-”Đúng vậy, ăn cắp bài viết của người khác sẽ bị tính phạm luật.”

Tuệ Vi như không tin vào tai mình, người cùng cô đầu tới trận chung kết lại sử dụng thủ đoạn dễ tiện này?

Hồi tưởng lại vài ngày trước

Kha Yên hết lần này đến lần khác dùng tiền hoặc địa vị uy hiếp đối thủ giao bài viết cho mình. Anh biết, nhưng không để tâm. Với trình độ tồi tệ đó, chỉ cần cô ta lọt vào trận chung kết thì Tuệ Vi dư sức thắng. Nhưng là anh đã đánh giá thấp Kha Yên rồi, ngay cả bất cớ cũng có thể làm được, cho nên trong lúc tức giận đã vạch mặt cô ta. Bằng chứng thuyết phục nhất là một số tài liệu quan trọng Tuệ Vi bỏ quên trong kí túc xá. Haizzz, đúng là trong cái họa còn có cái may. Đáng giận là ả lại làm cô bị thương, anh đã nghĩ nếu Vi Vi xảy ra chuyện thì cái giá ả phải trả không chỉ là bị đình chỉ học thôi đâu.

Nhược Hy âm thầm suy nghĩ, đôi mày kiếm nhíu lại thật chặt, càng làm cho khuôn mặt cương nghị, lãnh khốc kia thêm phần hoàn mỹ, yêu nghiệt. Tuệ Vi nằm trên giường, chỉ nhìn thấy một nửa khuôn mặt anh. Nghĩ nghĩ một lát liền nhẹ nhàng vòng tay qua ôm lấy eo Nhược Hy, cái đầu nhỏ vùi vào trong ngực anh. Nhược Hy kinh ngạc, thoáng một chốc mừng rỡ nhưng rất nhanh biến mất. Cô luôn bạo dạn như vậy, có lẽ cũng chẳng có tâm ý gì đâu. Anh âm thầm nghĩ, đáy mắt xẹt qua tia thất vọng, rất nhỏ, rất nhanh....Chỉ là, anh vẫn muốn hỏi lại cô một lần nữa, trước khi anh hoàn toàn hết hi vọng.

-”Em...thích anh chứ?”

-”Thích.”- Cô nhanh chóng trả lời, đầu vẫn rúc trong ngực anh

-”Thích theo kiểu nào? Như một người anh?”- Anh chợt dạ hỏi

Trong thoáng chốc cảm thấy sai lầm, vừa rồi có phải thay từ “thích” thành từ “yêu” thì tốt rồi không? Hiện tại thật làm mọi chuyện thêm rắc rối.

-”Nhược Hy, em thích anh giống như anh thích em”

Tuệ Vi chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt kiên định, trong veo như nước hồ thu nói.

Trước khi anh kịp lấy lại lý trí thì cánh môi đã cong lên đến tận mang tai rồi. Nhược Hy ôn nhu cười, khóe mắt cong như vầng trăng lưỡi liềm. Nụ cười thật lòng nhất, ấm áp nhất từ trước tới giờ. Dư vị ngọt ngào như dòng nước nhỏ, len lỏi vào trong tim anh. Ngọt đến nỗi khiến não bộ đình trệ, ngoại trừ ngây ngốc cười ra thì chẳng biết làm gì nữa. Quả thật “mật ngọt chết ruồi” Haizzzz

-”Này Hy, anh cười đủ chưa?”- Tuệ Vi nhìn không được phì cười hỏi

-”Thêm một lát nữa.”- Ai đó rất “không biết xấu hổ” vãn

Được rồi được rồi, một lát thì một lát, không sao cả. Cô đợi được. Tuệ Vi bất lực cười khổ thờ dài. Anh muốn cười thì cười nha, như thế nào lại giữ rịt lấy người cô thế, báo hại cái lưng cô mới muốn chết rồi. Hừ Hừ, lại dám nhân cơ hội này mà ăn đậu hũ của cô, thật xảo trá, rất đáng giận, rất đáng giận....

Ánh nắng xuyên qua phòng bệnh, chiếu sáng hai thân hình một lớn một bé, ấm áp lạ thường. Tình yêu, thật đúng là kì lạ.....

End

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Sói Hoang Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.